

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Sermo beati Petri Damiani de eodem S. Martino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

O beatum virum, in cuius transitu sanctorum canit numerus, Angelorum exultat chorus, omniumque caelestium virtutum occurrit exercitus: diabolus praesumptione confunditur: Ecclesia virtute roboratur: sacerdotes reuelatione glorificantur. Quem Michael assumpsit cum Angelis, Maria suscepit cum virginum choris, paradisus retinet laetum cum sanctis. Sed quid nos in laudem eius tentamus, quod non sufficimus adimplere? Ipse est enim laus illius, cuius laus ab eius ore nunquam recessit. Nam nos vtinam vel simplicem possimus historiam explicare. Igitur si quis requirit, cur post transitum Gratiani Episcopi vnus tantum, id est, Lidorius vsque ad sanctum Martinum fuisset, noverit quod, obsistentibus paganis, diu ciuitas Turonica sine benedictione sacerdotali fuit. Nam Christiani, qui eo tempore videbantur, occultis per latebras diuinum officium celebrabant. Nam si qui a paganis reperti fuissent Christiani, aut afficiebantur verberibus, aut gladio truncabantur. A passione ergo Domini vsque ad transitum sancti Martini, anni quadringenti duodecim computantur. Hucusque nos omnia de sancto Martino ex Tomis Aloysij accepimus, quae etiam in antiquis manuscriptis exemplaribus habentur.

Obijt anno
à passione
Domini.
412.

BEATI PETRI DAMIANI SERMO, DE
EODEM SANCTO MARTINO EPISCOPO
*Turonensi: vt habetur octauo Tomo
Aloysij.*

Solennis dies
S. Martini
Episcopi.

Nō impro-
bat beatus
autho- lari-
tudine pos-
sessionum,
quas habet
Ecclesia, vt
faciant no-
strū repositi-
hæretici.

Nobilis ille confessor, Sacerdotum gloria, gemma Pontificum, Ch-
ricorum forma, lumen Monachorum, solennem diem vniuersitatis
nostrae praefixit. Hic est Martinus miraculorum potestate sublimis,
qui terrarum orbem lumine suae cognitionis impleuit. Aegyptus
religionis mater, & eremitarum fecundissima nutrix, Martinum
tantis filijs posuit in exemplum. Creuit in immensum fama nomi-
nis eius, & ausa est in ipsam Apostolicam irrumperè dignitatem,
quorum manus traclaerunt de Verbo vitae, qui Filium hominis inter filios hominum
felici vocis officio diuulgârunt. In omnem terram peruagata est memoria tanti Pon-
tificis, & vbi cunquè resonat fides Christi, sonat vita Martini. Glorificatur Imperator
in milite, laudatur miles in Imperatore. Testatur hoc Turonensis Ecclesia thesau-
rum corporis eius continens, quae possessiones suas extendit à mari vsque ad mare,
quam fecundauerunt Reges, & ornauerunt Principes, cui Romani Pontifices sum-
mae libertatis fastigia prouiderunt. Accedit etiam ad gloriam Confessoris, quia in
ipsum honore nonnulla sedium Episcopaliū fundamenta locata sunt, quod (nisi
fallor) de alio non legitur Confessore. Scintillat longè lateque fulgor claritatis
illius, & de remotis mundi partibus ad praesentiam sancti corporis festinat. Cle-
mentia diuinitatis & Regibus & regno nostro prouidit misericorditer, vbi tantum
lumen ad remedium peccatorum in seculum collocavit. Actus eius & vitam Se-
uerus insignis orator ita suo nobilitauit eloquio, vt & historiam relatione plena ve-
ritate proponeret, & rhetoricis legibus multipliciter insigniret. Et nunc arida vel
ieiuna lingua nostra quid audeat de laudibus eius immurmurare, cuius laudis plena
est terra?

Sub tribus
verbis Euā-
gelicis toti
humanae p-
fectionis
summa re-
cluditur.
Eccē. 2.

Psal. 24.

2. Par. 36.

Nè tamen in tantis gaudijs cuiusque sermonis videamur immunes, recurrentem
est ad Euangelicam lectionem, in qua sub trium breuitate verborum Sapientia Dei
Patris totius humanae perfectionis summam inclusit. ait enim: Videte, vigilate, &
orate. Ille, qui videt omnia, hortatur nos, vt corporalibus oculis postpositis, mentis
lumine videamus, oculis illis, de quibus per Salomonem dicitur: Oculi sapientis in
capite eius. Praecipit ergo, vt soli solitudinem nostri cordis ingrediamur, & reuolu-
amus veterum sarcinas peccatorum, quibus polluti sumus, & obuoluti. Primum ergo
videamus apud nos peccatorum abundantiam. Propter nomen tuum, Domine,
propitiaberis peccato meo, multum est enim: ait vnicus ille consecrarius Regis aeterni.
Peccauimus super numerum arenae maris, & multiplicata sunt peccata nostra. Tu
innumerabilia numerare contendis, & in summa ponere, quod summam exuperat?
Eccē grandis acerruus, impetuosis torrens, nec potest discuti tanta miseria, quoniam
iniqui-

iniquitates nostræ supergressæ sunt caput nostrum. Ambulauius collo extento, oculi nostri pleni sunt vanitate, aures detractio. Odoramus non odorem vnguentorum, in quo sponsa se currere gloriatur: sed odorem mortis in morrem, quorum os maledictione & amaritudine plenum esse describitur. Manus nostræ plenæ sunt sanguine, pedes veloces ad sanguinem effundendum, contritio & infelicitas in vijs nostris, & via pacis abiecta, non est timor Dei ante oculos nostros. Quid igitur faciendum, in quo sperandum, quòve confugiendum? Standum est in hoc aceruo, non nouarum, sed veterum frugum, & videnda visio timefcenda, vt statuamus nos ante oculos nostros, nè Iudex quandoquẽ arguat nos, & statuatur nos ante faciem nostram. In hac visione Dei videretur à nobis ventus turbinis, quia secundum virum iustum, hinciuolutæ sunt semitæ gressuum eorum. Nè putes autem hanc visionẽ inter parua connumerandam, cum hæc perducatur ad visionẽ Cherubin, & animalium pennarum, & ad ipsius Dominantis introducat adspẽctum.

Visa igitur abundantia peccatorum nostrorum, videamus secundò negligentiam nostram. Traximus peccata nostra sicut restem longam, & sanguis sanguinem tetigit, & dissimulauimus, vulnus, & luor, & plaga tumens, & non adspeximus. Zelus Dei recessit à nobis, & nos contempsimus. Sic peccatorum multitudinem negligentiam cumulantem, obstruximus nobis iter cõfessionis, semitas iustitiæ euitauimus, non solum negligentem, sed & de negligentia gloriantem, iuxta illud viri sapientissimi: Qui cum malè fecerint, lætantur, & exultant in rebus pessimis. Vis scire, quia de peccatorum abundantia, negligentia pessima filia generatur? Peccator cum venerit in profundum malorum, contemnit. E contrario autem, qui Deum timet, nihil negligit, quia modica spernit, paulatim decideret. Peccatorum multitudo negligentiam, negligentiam contempnum, contemptum mortem interminat sempiternam.

Vide & tertio patientiam & longanimitatem Dei nostri. Hæc fecisti, & tacuit. Omnia videt, & omnia audit, nihilq; remotum ab oculis eius, de quo dicitur: Oculi Domini in omni loco contemplantur bonos & malos. Oculos hominum timuisti, oculos autem Altissimi non expauiisti? Ecce ipse cognouit omnia nouissima, & anti- qua: neque ab Oriente, neque ab Occidente, neque à deserris montibus locus est figiendi, quoniam Deus Iudex est. Vidit opera tua, recursus & excursus flagitiorum tuorum, & continuit iram suam. Cælum non fulminauit, aqua non submersit, non absorbit tellus: & cum omnis terra plena sit gloria Domini, in gloria eius tuam miseriam euoluisti, nec reueritus es præsentem Dominum, & coram tanta munditia tuas immunditias exercere. Ipse autem quid? Ego, inquit, quasi non videns. Nunquid alicui ministrorum suorum, qui indices sunt iræ eius, in hoc ipsum constituti, reuelauit ignominiam tuam? Ecce videt, & tacet: videt, nec manifestat: videt, nec indicat: videt, nec vindicat: videt, & videre dissimulat: vocat, & non audit: promittit, & contemnit: minatur, nec metuis, & thesaurizas iram tibi in die iræ. Cum ergò sit Iudex iustus, & fortis, multum est patiens, nec irascitur per singulos dies. Ecce continet iram, reprimit furorem, auertit oculos, peccantibus parcit: & illi omnia hæc in suum iudicium congregant, omnium rei. Nunquid qui ita tacuit, & siluit, semper irà racebit? An non legisti, quia ad iudicium veniet, patientiam abiiciens, humilitatem nesciens, ignorans misericordiam?

Attendisti patienter tacentem, attende & impatienter loquentem. Sicut parturiens, inquit, loquar. Vidisti dissimulantem, vide etiam quæcunque minima numerantem. Vestigia, inquit, pedum meorum dinumerasti. Quis locus erit spei, cum venerit Iudex, qui stetit sub iudice, præcinentibus tubis, conclamantibus Angelis, elementis ardentibus? Ad cuius fugiemus auxilium, cum ventis ex transuerso furentibus, mundialis machina diuelleretur, & ignis incandescens, cælum & terram finalibus immiscebit incendijs? Veniet ipse cum potestate magna & maiestate, non cum dulcedine & humilitate: quia illic iustitia plena est dextera eius, quæ hinc misericordiam seminavit & sparsit. Tunc ille misericors oculus non parceret, & non miserebitur, sed percutiet, & occidet indutus iram, furore repletus, plenus crudelitate. Peccatores autem quid? Videntes turbabuntur timore horribili, sed incorrigibili, audientes illud horrendum tonitruum: Ire, maledicti, in ignem æternum. Quanti, putas, doloris erit excludi à facie Dei, videre, & perdere Deum, cum Rex gloriæ ciuitatem sublimem intrabit, miseris peccatoribus omni spe misericordiæ in perpetuum sigillata: Quisquis ergò es, qui contemnis diuitias bonitatis & patientiæ Dei, relegere textum

UR IUS

R VIII

5

Rom. 2. c. textum epistolæ ad Romanos, & illa tibi plenius dicit, quia non euasisti iudicium Dei. Adpice & quartò misericordiam eius. Licet peccaueris, licet neglexeris, & pronocaueris patientiam Dei, paratus est tamen misereri, cum uolueris, & reuertit ad reuerentem, obliuisci & tegere peccata tua, & projicere in profundum maris. Nec enim mora inter confitentem, & remittentem, inter gementem, & gemitus exaudientem, quia benignus & misericors est. Sunt homines mundi faciles ad iram, difficiles ad misericordiam. Deus autem & ad irascendum difficilis, & facilis ad miserandum. Reuolant illi ad opprobria, quæ remiserunt: iste cum remiserit, sic est, quasi non fuerit. Ad limina potentium frequentius excubamus, non habentes liberos accessus ad colloquendum: & si quid deliquimus, supplicibus oculis, facie tribulata, uerbis humilibus emendamus. Illi autem plerumque superbo oculo, & humero dedignant, pedibus suis pronolutos vel respicere nolunt. Non sic Dominus Iesus, qui libentius loquitur tecum, quam ego tecum, quem inuenio, quoties quaro, qui occurrit cum panibus fugienti, qui uultum lætum ostendit mihi, qui meam poenitentiam, sicut innocentiam amplexatur: ubique lætus, ubique bonus, ubique pius, ubique dulcis cum magna multitudine dulcedinis suæ. Non facit supercilium, oculos non obliquat, non detorquet faciem, nec uerba resonat ampullosa: sed occurrit reuertenti, & accurrit in amplexus, flens super collum meum, & iubet proferri stolam primam, dari annulum intelligentiæ, & calceari pedes in præparatione Euangelij, in choro & symphonia ad superna gaudia reuocari, & occidi vitulum saginatum in remissionem peccatorum meorum. Vides ergo, quam longa patientia sit in Deo, quam uelociter misericordia? Longanimis, ait Sanctus, & multum misericors. Libenter igitur ad te confugio, Domine Iesu, qui diutius pateris, & uelociter misereris: quia tu es Deus, & non homo (sicut Propheta dicit) qui seruet iram, abscondat malitiam, vindictam inquiret.

Luc. 17.
Ephes. 6.

Psal. 102.

Qleg. 11.

Misericordia Dei quæ...

Ad hæc & istud considerandum in misericordia miserantis, quia seculi homines semel, aut bis, aut ut multum septies, vel decies dimittunt: hic autem millies in die, si fieri posset, quæ committimus dimittit, & hoc quando diuiniuius, quando peregrinamur ab ipso. Visis igitur his, quæ enumerauimus, attolle oculos etiam ad uidentem Domini largitatem, siue familiaritatem. Si cui maxime potenti fecimus, quod ei disolueret, nunquid amplius nobiscum loqui, nedum aliquid largiri, vel familiariter esse dignatur? Graues sumus ei etiam ad uidentem, & pro magno beneficio computat, si saltem à nostra læsione desistat, & licet multiplicibus & deuotis obsequiis defendamus offensam, semper tamen iniuriæ memoria præteruolat oculos illius, nec obliterari ualet vel beneficio, vel obsequio, vel ipsa etiam uetustate. Nunquid ita Deus meus, misericordia mea? Absit. Consueuit enim honorare poenitentes, magis quam innocentes, reuertentes plusquam remanentes: quia deuotior est feruidus poenitens, quam tepidus innocens, cum ille materiam feruoris habeat, hic tepiditatis.

Deus inu-
riarum im-
memor sem-
per recipit
poenitentes.

Matt. 16.

Matt. 26.

Ibidem.

Act. 9.

Iohan. 21.

Fortassis præsumptionis arguar, qui contra præceptum Apostoli uerborum nouitates induco, sed habeo ad manum testimonia, nec parua, nec pauca, quæ & ipsa credibilia facta sunt nimis, & quæ possint satisfacere murmuranti. Petrus Apostolus, non quilibet Apostolus, sed princeps Apostolorum, cui traditus est principatus celi & terræ, nunquid non de choro poenitentium est, & de sorte grauius iniustorum? Nonne ipse est, qui Deum negauit, reliquit Magistrum, amicum deseruit, fessellam promissum? qui coepit derestari, & iurare, quia non nouit hominem, negatione periurium addens, crimini crimen adiciens? Cecidit, sed non est collisus, quia Dominus supposuit manum suam. Vide quid dicat scriptura. Respexit, inquit, Dominus Petrum. Respectum Christi sequitur fletus Petri, & lachrymarum amaritudo dulcedinem antiquæ dignitatis instaurat. Felices, sancte Apostole, lachrymæ tuæ, quæ culpam abluunt, gradum restitunt, debita dimittunt, ampliora committunt. Respexit pietas, & impietas cessit, & accessit prisca familiaritas. Denique, Simon Iohannis, diligis me plus his? Pasce oues meas: & his similia, quid sunt, nisi magna documenta familiaritatis? Illud etiam singulare sancti Spiritus organum, quem inuenit Dominus secundum cor suum, cui reuelata sunt incerta & occulta sapientie Dei, nonne cum homicidio & adulterio insignitus est nota & nomine proditoris? Sed uide, quam celeri poenitentiæ saltu resiliuit ad arcem innocentie, & grandia uulnera sic reuinxit, ut non solum uulneris, sed nec etiam cicatricis uestigia remanerent.

Redar.

Redargutus enim à Propheta, & retorsione parabolica fugillatus, dixit, Peccaui: & ille ex thesauro diuinæ misericordiæ statim subintulit: Transiit Dominus peccatum à te, & non morieris. Translatum est peccatum & ablatum, quod diuidebat inter Dauid & Deum, & sublato eo, Dauid idem qui prius. Sed & ille vas electionis, qui volauit super pennas ventorum, qui plus omnibus laborauit, cui credita sunt eloquia Dei, nonne primus in primitiuam Ecclesiam cæteris ardentius fertur efferuisse? Actus Apostolici sunt in testimonium, quanta mala fecerit sanctis Dei in Hierusalem. Act. 9.

Hic autem, qui tanta mala fecit, tanta postea passus est pro nomine Christi, & lucet in firmamento cali, nec est aliqua gemma preciosior in corona Regis æterni. Accedat & illa mulier, quæ septem dæmonijs, id est vniuersis vitijs, cumulata fuit, cui multum amanti multum dimittitur, quæ prima videt Dominum à mortuis resurgentem, Apostolorum Apostola, dilecta propriè Saluatoris. Veniat nunc omnis innocentium chorus, & tota virginea puritas adunetur, quis erit, qui ad istorum gloriam aspirare, nedum transcendere audeat? Propterea confitebor tibi, Domine Iesu, & laudem tribuam nomini tuo, quia apud te propitiatio est, & propter legem tuam sustinui te, Domine. Quæ est ista lex, quæ propitiatio? Quia offensus, te clementem promittis, poenitentem admittis, punire prætermittis. Magna est igitur virtus poenitentia vera, cum Ambrosius dicat: Facilius inueni eos, qui innocentiam seruauerunt, quam qui congruam egerunt poenitentiam.

Vide & sextò custodiam eius, quia nisi ipse custodierit, nos frustra vigilamus. Decursus igitur sex visionibus istis, transeamus ad secundam Saluatoris vocem dicentis: Vigilate. Vigilandum omnino, & somnus ab oculis auferendus, quia latrones multi obdormiter nostrum toxicatis missilibus formidandi, nullum prorsus intentatum transire sustinentes. Tres enim hostes præcipuos habemus, & præcipitium suadentes: carnem, diabolum, & mundum: ex quibus duo, etsi aliquando intermittunt, nunquam tamen dimitunt: tertius autem, diabolus videlicet, ita inexorable odium aduersum nos exercet, vt nunquam ab eo inducias vel in iestu oculi potuerimus extorquere. At vt verba illius Oratoris ponamus, qui vbiq; redolet Ciceronem: Cum hoc quotidianus & anceps congressus: ex hoc innumerum vulnus, nec ex facili cicatricem promittens: sub hoc casus frequens, & respiratio difficilis: de hoc rara, & nunquam secunda victoria: huic voluntas semper iniqua, & fallendi principatus. Quis aduersus hunc poterit vigilare, nisi custos ille de nocte venerit in auxilium nostrum? Per nos nanque non sufficimus, immò deficiamus, si confidamus in nobis.

Attende autem de hoste illo inuisibili, quantus ingrediatur ad singulare certamen, qualia gerit arma, quam fortia, quo turbine torqueat hastam. Recole librum Iob, & historiam Regum, & armatum & arma considera: quia qui Goliath in libro Regum, idem est diabolus in regno Christianorum. Habet enim hastam delectationis, obdurationis clypeum, desperationis loriam, gladium occisionis, armigerum superbia, qui antecedit eum, & exprobrat agminibus Dei viuentis, & dicit inimicus: Persequar, & comprehendam, diuidam spolia, implebitur anima mea. Tu autem quid? Assume Apostolicam armaturam, scutum fidei, loriam iustitiæ, gladium spiritus, circumspectionis hastam, & præcedat te humilitas, & dic: Persequar inimicos meos, & comprehendam illos, & non conuertar donec deficiant. O Domine Iesu, nunquid aqua pugna est hominis & dæmonis, duplicis & simplicis, fortis & imbecillis? Inuoca me in die tribulationis, (ait Dominus) & eruam te, & honorificabis me. Inuoca te, Saluator: apprehende arma & scutum, vt videam contra fortem armatum, fortiorem armatum, & conteras Assyrium in terra tua. Facta ergo congressione, inimicos tuos comminuet vt puluerem ante faciem venti, & vt lutum platearum delebit eos. Sic autem contra istum vigilandum est, vt semper de rediuiuo certamine timeas, & de victoria non desperes.

Caro autem sub necessitatis specie furiosi tumultus sui velat imaginem, & nunc ferculorum varietate repleta, nunc preciosa vina commutans, incipit lasciuire, laxariq; frenis tota fertur in præceps. Statim recrudescunt affectus, cogitationes rebellant, vix proponuntur imagines, & pingimus in cordibus nostris, quod multis diebus deleri non possit. Inurgitati enim, non confortati, impleti, nec nutriti, & corpore & corde distendimur, completurque illud Satyricum: Inguinis & capitis nullum discrimen habetur. Parco sermonibus, quia turpis sententia non nisi verbis turpibus explicari potest, & vnicuique nostrum notum est, vel quid racemus, vel quid volumus

præ-

UR IUS

9 per
10 ber

RV III

5

2. Reg. 12.

1. Cor. 15.

Act. 9.

Mar. 16.

Psal. 129.

Plures innocetiam seruauerunt, quam qui veram agunt poenitentiam.

Tres hominis hostes.

Vide nihil valere ad bonum meritum liberum nostrum arbitrium sine diuina gratia.

Exod. 17.

Psal. 17.

Psal. 49.

Psal. 84.

Eccē q̄o-
modō lau-
dat tenuita-
rem mensę,
asperitatem
eibi, & po-
tūs simpli-
citatem.

prætere. Tenuis autem mensa, cibus asperior, simplicior potus, corpus firmat, con-
firmant animum, & vtriusque hominis statum reddunt alacriorem.

Mundus verò quid facit? Offert nobis quicquid pulchrum est visu, & concupiscen-
tiam carnis & oculorum, & ambitionem seculi, vt illaqueet miseros, illaqueatos
strangulet, strangulatos sempiternis inuoluat incendijs. Tentat nos multiformibus
inidijs, superius per superbiam, per luxuriã inferius, à dextris per prosperitatem, per
aduersitatem à sinistris, anterius per mundi concupiscentiam, posterius per præteri-
torum vitiorum recordationem, in orbiculari motu per inuolutionem sentium.

Esa. 21.

Ephes. 6.

Psal. 118.

Matt. 8.

Psal. 140.

2. Pet. 3.

Rom. 14.

& cum Esaia dicendum: Super speculam Domini ego sum, stans iugiter per diem, &
super custodiam meam ego sum, stans totis noctibus. Nec solum stare conuenit, sed
armatum stare armatura illa, quam Apostolus dicit: Induite vos armaturam Dei.
Alter nostrorum temporum Tullius, de quo superius mentionē feci, vernans vbiq̄
flore sermonum, armaturam in hunc modum lucidissimis capitulis inaurauit: Sibi
bulosi spiritus, & incantatores morūs carnis circa te obstreperint, confide, & dic:
Discedite à me, maligni, & scrutabor mandata Dei mei. Si recalere carnem senseris,
& velle reuolare ad ineptias suas, esto constans, & dic: Confige timore tuo carnes
meas, Domine. Si paupertatem odisse cœperis, & desiderio diuitiarum inceperis
citari, expergiscere, & dic: Væ vobis, diuites, qui habetis hęc consolationem vestram.
Si te demulceat adulator, & ad plebeculę laudes animus hilar escat, cōfortare, & dic:
Oleum peccatoris non impinguet caput meum. Si tibi suggeratur, in futurū tempus
bonum differre propositum, consurge, & dic: Dies Domini, sicut fur, ita in nocte ve-
niet. Si gula desatiens lautiores tibi commendauerit apparatus, recalcitra, & dic:
Non est regnum Dei esca & potus. His velut quibusdam increpationibus diffugium
inimici, delabitur memoria voluptatum, carnis gurgulias conticescit, sanctę con-
uersationis initia conualescunt, mundus contemnitur, superatur hostis antiquus.

Oratio qua
lis esse de-
beat.

Sic igitur videns, & vigilās fac funiculum triplicem, qui difficilē rumpitur, & trahi
ad orationem, ingrediens interiora veli cum summo Pontifice Domino nostro Iesu
Christo, qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui assistit vultui Dei pro te. Ad-
missus autem, non sic audacter & contosē ingeras te oculis Maiestatis, sed humiliter
trepidatione concussus, saltem quomodō ad tanta miracula admitti poteris, admi-
rari. Sit ergo oratio verecunda, vt erubescamus peccata nostra, & tantę reuerentia
deferamus: pura, vt nihil ab ipso præter ipsum quæramus: deuota, vt in pingue dine
spiritūs eam protendamus: ampla, vt extendamus eam vsque ad inimicos: sit conti-
nua, nè intermissione fiat remissior: sit pacata, nè turbulentis cogitationum fluctibus
submergatur. Fateor, excessi modum, & magis solito vestras aures onerare nõ timui,
dum stylus in longinquitatem extēditur. Sed scio, quia patienter audistis me de illius
patientia disputantem, qui est Deus benedictus in secula, Amen.

VITA BREVIS SANCTI LIVINI ARCHIE- PISCOPI ET MARTYRIS, EX BREVIARIO ECCLE- SIE Gandensis excerpta, vbi eius sanctum corpus quiescit.

12. Nouēbr.
S. Liuiii pa-
tria.

Initiatur
sacerdotio.

Creatur Ar-
chiepiscop.

LIVINVS in Scotia nobili genere natus, admodum ad-
huc puer non modò supra ætatem eximia pietate conspic-
uus, verum etiam miraculis clarus fuit. Adultæ autem
ætatis factus, præceptoribus vsus est, primùm egregio Dei
sacerdote Benigno: deindē susceptore suo è sacro fonte
magno illo Augustino Anglorū primo Episcopo. A quo
tandem etiam sacro sacerdotij ordine decoratus, tanta
cum laude eo in statu versatus est, vt cū Scoti haud multo
post in Archiepiscopum suum eligere non dubitauerint.
Quod munus tametsi Rege populoque compellente sus-
ceperit, & magno cum fructu annos aliquot administr-
arit, postea tamen maluit infidelibus ad Christum conuertendis operam dare, sed
quam rem mira Spiritūs sancti gratia præditus erat) quam in Episcopatu suo vni tan-
tūm prouinciæ quietius & minori cum labore præfisse.

Itaque